

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 263/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 22 czerwca 2021 r., sygnatura akt III Ko 390/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p><u>Pełnomocnik wnioskodawcy B. B. zarzucił w apelacji:</u></p> <p>w zakresie zadośćuczynienia:</p> <p>1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 8 ust.4 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (dalej: "ustawa lutowa") poprzez jego błędną interpretację polegającą na przyjęciu, że żądanie zgłoszone przez wnioskodawcę powinno zawierać nowy (inny) tytuł żądania, podczas gdy prawidłowa interpretacja powyższego przepisu pozwala na przyznanie na zasadach słuszności dalszej rekompensaty za szkodę i krzywdę wynikłe z wykonania orzeczenia, którym przypisano jemu czyn związany z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego;

w zakresie odszkodowania:

1) obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na dowolnej ocenie dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, wniosków sprzecznych z

zasadami logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że nie ma związku przyczynowego pomiędzy pozbawieniem wolności wnioskodawcy a szkodą, podczas gdy z oceny dokumentów przedłożonych we wniosku inicjującym przedmiotowe postępowanie oraz pisma z dnia 3 czerwca 2020 r. wynika, że B. B. w momencie internowania znajdował się w złym stanie zdrowia psychicznego i fizycznego, a doznane w tym czasie represje skutkowały trwałymi szkodami w postaci zaostrzenia u niego chorób przewlekłych;

2) obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 201 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wątpliwości wynikających z opinii biegłych, a wskazanych w treści pisma z dnia 01.02.2021 r. poprzez brak oceny

	<p>czynnika ryzyka, tj. cukrzyca czy długotrwały stres, które zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego zaistniały w okresie internowania, a które z pewnością miały wpływ na stan zdrowia wnioskodawcy.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zasadny okazał się w części jedynie zarzut apelacji dotyczący rozstrzygnięcia w przedmiocie zadośćuczynienia.</p> <p>Wskazując na wcześniejsze orzeczenie dotyczące tej kwestii, tj. wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 grudnia 2009 r., III Ko 175/08, którym zasądzono na rzecz B. B. kwotę 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia, Sąd pierwszej instancji nie uznał, aby w tym przypadku zaktualizowała się negatywna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej, gdyby</p>				

bowiem do takiej konkluzji doszedł, to umorzyłby postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Badając merytoryczną zasadność wniosku w zakresie dotyczącym zadośćuczynienia, można wnioskować na podstawie argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż Sąd meriti nie stwierdził podstaw do przyjęcia, że względy słuszności przemawiają za zasadnością zasądzenia na rzecz wnioskodawcy dodatkowej kwoty, która stanowiłaby uzupełnienie uzyskanej przez niego uprzednio. Uznał, że obecny wniosek nie zawiera "nowego (innego) tytułu żądania" wnioskodawcy, przy czym nie rozwinął w żaden sposób powyższej tezy, nie wyjaśniając, czy w jakikolwiek sposób łączył lub wręcz utożsamiał "względy słuszności", o których mowa w art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec

osób
represjonowanych
za działalność na
rzecz niepodległego
bytu Państwa
Polskiego (zwanej
dalej: "ustawa
lutowa") z pojęciem
"nowy (inny) tytuł
żądania".

W okolicznościach
charakteryzujących
sytuację
wnioskodawcy B.
B., niewątpliwie
należało mieć na
uwadze fakt, że na
podstawie wyroku
Sądu Okręgowego
w Szczecinie z
dnia 7 grudnia
2009 r. uzyskał
on rekompensatę
za internowanie
w okresie stanu
wojennego w 1982 r.
Istotne jest jednak
to, że w czasie, gdy
zapadło wskazane
wyżej orzeczenie
obowiązywał przepis
art. 8 ust. 1a,
wyznaczający
sztywną
maksymalną granicę
łącznej wysokości
zadośćuczynienia i
odszkodowania
wynoszącą 25.000
zł. Przepis ten,
wyrokiem
Trybunału
Konstytucyjnego z
dnia 1 marca
2011 r., P 21/09
(Dz.U.2011.53.277)
został uznany za
niekonstytucyjny. W
oparciu

uregulowanie
zawarte w art. 8 ust.
4 ustawy lutowej,
możliwe stało się
dochodzenie
uzupełniającego
roszczenia, jeśli
wcześniej zasądzone
nie rekompensowało
należycie doznanej
krzywdy. Fakt, że
w tym przypadku w
2009 r. zasądzono
na rzecz B. B.
kwotę 4.000 zł, a
więc nie osiagającą
maksymalnej
możliwej wówczas
wysokości, nie
dyskwalifikuje
automatycznie
aktualnie złożonego
wniosku, nie ulega
bowiem
wątpliwości, że
wszystkie zasądzone
w tamtym okresie
kwoty odszkodowań
i zadośćuczynień
musiały być
relatywizowane do
ustawowo
określonej górnej
granicy. Innymi
słowy, gdyby takie
ograniczenie
ustawowe nie
funkcjonowało, to
nie można
wykluczyć, że już
wówczas, zasądzona
na rzecz
wnioskodawcy
kwota
zadośćuczynienia
byłaby wyższa.
Trudno negować
okoliczność, że
miarkowanie
wysokości kwot

odszkodowań i
zadośćuczynień
uwzględniające
specyfikę
konkretnych
przypadków,
dokonywało się
przy uwzględnieniu
obowiązującego
wówczas maximum,
a więc od niezbyt
dużych kwot,
odpowiednich dla
najsłabiej i najkrócej
represjonowanych,
poprzez średnie,
aż do górnej
granicy 25.000 zł
- w przypadku
najbardziej
intensywnych
represji. Przepis art.
8 ust. 1a przestał
obowiązywać od
dnia 10 marca
2011 r., a zatem
roszczenie
uzupełniające
dochodzone
aktualnie przez
wnioskodawcę, nie
jest pozbawione
ustawowego
umocowania, jest
nim bowiem przepis
art. 8 ust. 4 ustawy
lutowej (por. post.
SN z 24.11.2021 r.,
LEX nr 3330856,
post. SN z
27.08.2015 r., III KK
265/15). Odrębnym
problemem jest
ocena czy względy
słuszności
przemawiają za
zasadnością
zasądzenia
uzupełniającej

kwoty
zadośćuczynienia.

B. B. był internowany w okresie ponad miesiąca (36 dni), a więc stosunkowo niedługo i zasądzona uprzednio kwota niewątpliwie dostatecznie akurat ten element uwzględniała, co jednak nie znaczy, że analogiczną ocenę można odnieść do pozostałych okoliczności. Jeśli zważy się na fakt, że w orzecznictwie dość częstą praktyką jest przyjmowanie kwoty 3.000 zł jako względnie optymalnej wysokości zadośćuczynienia za 1 miesiąc internowania, (por. wyrok SA we Wrocławiu z 26.09.2013 r., II AKa 279/13, IPO SA we Wrocławiu) to okazuje się, że uprzednio zasądzona kwota zadośćuczynienia jedynie minimalnie przewyższa tę uśrednioną wysokość. Oczywiście jest przy tym, że ustalanie kwoty zadośćuczynienia w konkretnym przypadku, nie może być efektem schematycznego

wykorzystania funkcjonującego nieformalnie standardu, lecz winno uwzględniać specyfikę konkretnego przypadku. Podkreślić przy tym należy, że kwota zadośćuczynienia ma być „odpowiednia”. Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności charakteryzujących ówczesną sytuację B. B., stwierdzić trzeba, że zasądzona uprzednio kwota 4.000 zł, niedostatecznie odzwierciedla stopień jego pokrzywdzenia. Jak powyżej wskazano - czas trwania internowania był stosunkowo niedługi, to jednak trzeba uwzględnić fakt, że wnioskodawca umieszczony został w szczególnym w miejscu odosobnienia, był to bowiem Zakład Karny w W.. Dostępna powszechnie jest przy tym wiedza, że nie wszyscy represjonowani umieszczali byli w jednostkach penitencjarnych. Bez wątpienia determinowało to

szczególnie trudne warunki codziennego funkcjonowania - sanitarne, bytowe, możliwości kontaktu z bliskimi, jak też sposobów egzekwowania pożądanых postaw osób internowanych, typowych dla placówki więziennej (bardziej rygorystycznych). W toku postępowania wnioskodawca w swoich wypowiedziach koncentrował się głównie na akcentowaniu problemów zdrowotnych, ale zarówno ze źródeł historycznych, jak też zbieżnych informacji przekazywanych w innych sprawach przez represjonowanych internowanych w Zakładzie Karnym w W., wiadome jest, że warunki internowania w tym miejscu odosobnienia były bardzo ciężkie. Jeśli na tym tle uwzględni się problemy zdrowotne dotyczące B. B., to nie ulega wątpliwości, że nawet przy względnie dobrym traktowaniu go pod

tym względem (był badany, diagnozowany, w tym komisyjnie i w rezultacie zapadła decyzja o jego zwolnieniu z internowania), znoszenie internowania musiało być dla niego znacznie trudniejsze niż dla osoby w pełni zdrowej.

Uwzględnienie takich okoliczności, doprowadziło Sąd Apelacyjny do przekonania, iż zasadne jest zasądzenie na rzecz B. B. uzupełniającej kwoty zadośćuczynienia w wysokości 4.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty uprawomocnienia się wyroku. W realiach tej sprawy, dopiero łączna wysokość rekompensaty z tego tytułu (8.000 zł), czyni zadość wymogowi „odpowiedniości”.

Kwota uzupełniającego zadośćuczynienia dochodzonego przez wnioskodawcę w wysokości 537.937,55 zł jest w sposób oczywisty zawyżona i nieadekwatna do faktycznej sytuacji

wnioskodawcy w czasie internowania.

W uwarunkowaniach dotyczących wnioskodawcy postrzegać ją należy jako wręcz abstrakcyjną, całkowicie nieprzystającą do specyfiki sytuacji B. B.. Z tych względów, zastrzeżenia podniesione przez pełnomocnika w apelacji, nie zasługiwały na uwzględnienie w pełnym zakresie, a jedynie w stopniu uznanym przez sąd odwoławczy za mieszczący się w granicach racjonalności.

Nie zasługiwały w całości na uwzględnienie zarzuty apelacji pełnomocnika dotyczące odszkodowania. W tym zakresie, należało podzielić w pełni stanowisko Sądu Okręgowego. Zauważyć należy, że kwestia stanu zdrowia wnioskodawcy przed internowaniem, w czasie jego trwania, jak też po jego uchyleniu, została w toku postępowania należycie zbadana i poczynione w tym względzie ustalenia

faktyczne Sądu Okręgowego zasługiwały w całości na aprobatę. Zastrzeżenia zgłaszane przez pełnomocnika, kontynuowane też w treści apelacji, stanowią przejaw spekulacji i formułowania wniosków nie znajdujących oparcia w materiale dowodowym sprawy. Fakt, że profesjonalne oceny medyczne uzyskane w toku postępowania, nie są satysfakcjonujące dla wnioskodawcy, nie mógł generować dalszych w tym kierunku działań sądu. Gdy zważy się na okoliczność, że internowanie trwało 36 dni, wnioskodawca nie był pozbawiony opieki medycznej, schorzenia, chociaż czyniły internowanie bardziej dolegliwym, to jednak niewątpliwie nie powstały w trakcie pozbawienia wolności lecz rozwijały się już wcześniej. Ponadto, gdy uwzględni się opinię wydaną przez Zakład Medycyny Sądowej PUM w S., w świetle której pobyt B. B. w warunkach

internowania nie miał wpływu na istniejące już u niego schorzenia - to nie może budzić zastrzeżeń zasadność wniosku Sądu pierwszej instancji, że nie ma związku przyczynowego pomiędzy pozbawieniem wolności B. B. a szkodą spowodowaną sugerowanym pogorszeniem jego stanu zdrowia, czego efektem było okresowe przebywanie na rencie (od 26.09.1983 r. do 01.11.1984 r.) i uzyskiwanie świadczenia rentowego. Szkodę miała stanowić różnica dochodu wynikająca z faktu, że wysokość renty była niższa niż wynagrodzenia wnioskodawcy. Zauważyć nadto należy, że w świetle zgromadzonej dokumentacji, w tym będącej w dyspozycji ZUS, wnioskodawca korzystał ze zwolnienia lekarskiego od 17.03.1983 r. do 12.09.1983 r., a zatem istotniejsze pogorszenie stanu jego zdrowia

nastąpiło po upływie dość znacznego czasu od pobytu w miejscu internowania.

Dokonując ocen w powyższym zakresie, Sąd Okręgowy prawidłowo posłużył się zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Efektem dokonanych ocen są ustalenia faktyczne i wnioski, które co do kwestii dochodzonego odszkodowania, nie uchybiają w żadnym stopniu wymogom ustawowym określonym w art. 7 k.p.k. Zastrzeżenia apelującego dotyczące braków opinii sądowo-lekarskiej, oparte na twierdzeniach spekulatywnych, całkowicie dowolnych i ukierunkowanych życzeniowo, zostały ocenione jako całkowicie chybione i w najmniejszym stopniu nie składające do uznania, że w toku postępowania w niniejszej sprawie doszło do obrazy przepisu art. 201 k.p.k.

Wniosek			
<p>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy:</p> <p>1. kwoty 537.937,55 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę, związaną z wykonaniem decyzji nr 168.82 o jego internowaniu w okresie od 08 maja 1982 r. do 12 czerwca 1982 r. wydanej przez Komendanta Wojewódzkiego MO w S. w dniu 08 maja 1982 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;</p> <p>2. kwoty 124.919,76 zł tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną przez wnioskodawcę, związaną z wykonaniem decyzji nr 168.82 o jego internowaniu w okresie od 08 maja 1982 r. do 12 czerwca 1982 r. wydanej przez Komendanta Wojewódzkiego MO w S. w dniu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>o8 maja 1982 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;</p>			
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Częściowo zasadny okazał się jedynie wniosek dotyczący zadośćuczynienia, przy czym podkreślenia wymaga fakt, że odnosi się to jedynie do zasadności w ogóle zasądzenia dodatkowej kwoty z tego tytułu, natomiast w żadnym razie nie obejmuje wysokości kwoty zadośćuczynienia wnioskowanej w apelacji, która w najmniejszym stopniu nie znajduje uzasadnienia w realnych okolicznościach tej sprawy. Sąd odwoławczy uznał, że uzasadnionej w tym względzie potrzebie, czyni zadość zasądzona dodatkowo kwota 4.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty uprawomocnienia się wyroku.</p>			

<p>Apelujący nie uzasadnił, z czego wyprowadza domaganie się odsetek ustawowych za opóźnienie (art. 481 k.c).</p> <p>Wniosek dotyczący odszkodowania w całości nie zasługiwał na uwzględnienie, albowiem w tym zakresie zarzuty apelacji pełnomocnika wnioskodawcy uznane zostały za całkowicie chybione. Szczegółowa argumentacja z tym związana zawarta jest w pkt 3.1 uzasadnienia.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku</p>		

sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Utrzymano w mocy rozstrzygnięcie zawarte w pkt I zaskarżonego wyroku, przy czym w zakresie oddalającym wniosek o zadośćuczynienie - co do kwoty przewyższającej zasądzoną dodatkowo kwotę 4.000 zł, natomiast w zakresie odszkodowania - oddalającym w całości wniosek.</p>		
Związłe o powodach utrzymania w mocy		
<p>Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy została w zakresie zadośćuczynienia uwzględniona jedynie co do dodatkowej kwoty 4.000 zł, natomiast co do pozostałej, jak też w całości w zakresie odszkodowania - okazała się nietrafna i dlatego nie doprowadziła do zmiany wyroku zgodnej z wnioskami tejże apelacji.</p>		

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmienione zostało jedynie rozstrzygnięcie z pkt I zaskarżonego wyroku dotyczące zadośćuczynienia, poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz B. B. tytułem uzupełniającego zadośćuczynienia, kwoty 4.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty uprawomocnienia się wyroku.		
Zwięźle o powodach zmiany		
W niewielkiej części, tj. co do zadośćuczynienia, apelacja pełnomocnika wnioskodawcy zasługiwała na uwzględnienie, w związku z czym zaskarżone rozstrzygnięcie w tym zakresie zostało zmienione.		
1.9. Uchylenie wyroku sądu		

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Na podstawie art. 13 ustawy lutowej zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w postępowaniu odwoławczym ustanowionego pełnomocnika.	
7. PODPIS		
SSA Małgorzata Jankowska SSA Janusz Jaromin SSA Piotr Brodniak		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy B. B.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 22 czerwca 2021 r., sygn. akt III KO 390/19		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana